

čo nás učia skauti? – môžeme, lenže... – čo odovzdávame? – a jediný spôsob, ako to odovzdať...

Dnes začneme skautingom. *Skúšali ste niekedy niekoho presvedčiť, aby sa stal skautom? Moc to nefunguje. Skauti majú imidž... – netuším prečo, ale majú ho – nejakých divných típkov. Behajú po lese, lovia akýchsi „bobrikov“ (bobrik mlčania je príslovečný), hrajú sa na indiánov a... koniec. Každý pričítaný rodič zoči-voči tomuto pohľadu prihlási svoje dieťa radšej na karate, alebo na klavír, tam aspoň získa „niečo do života“. A väčšina detí v tom správnom skautskom veku radšej uprednostní hocičo iné, než predstavu nejakého divného krúžku, ktorý chodí v lete táboriť kamsi do viac-než-diery, kde nie je televízia, ani internet, ani wifi, spravidla ani signál na telefón, ani elektrina, ani splachovacie WC, ani normálna sprcha, ani normálne chatky s normálnymi posteľami, ani nablízku hostinec s čipsami a kofolou, dokonca ani žiadna diskotéka, a kde namiesto toho lozia mravce a chrobáky a všetka tá háveď a v noci treba vybiehať von a zatvárať chlopne, lebo prší – a keď neprší, tak treba brať nočné stráže na zime miesto spania v teple...*

Podľa všetkých odhadov by mal byť skauting už dávno mŕtvý. A on, čuduj sa, nie je. Dokonca je v súčasnosti najväčšou výchovnou organizáciou pre mladých ľudí na svete! Laľa ho! Ako to dokázal?

V našom prípade to bolo vcelku jednoduché. Na začiatok sme vybrali skupinku ľudí... ukázali im fotky... premietli možno aj video... porozprávali úžasné historiky a zážitky... a potom zobrali na tábor! Občas sa stalo, že niekoho ten tábor úplne zlomil. Ale ak boli aspoň trochu pripravení a zahrani (preto sme začínali s namotávkami vždy pár mesiacov pred táborom), ustáli to. A zamilovali si to! Z tábora sa vrátili už ako skauti telom, srdcom aj dušou. A vydržalo im to až dodnes. A čo ich „obrátilo“? No predsa skauting samotný! To, že v skautskom klane na vlastnej koži zažili skautský život. A tento život ich navždy získal a obrátil! Nie propagačné letáky¹. Nie náborové akcie. Ale skúsenosť skautského života v skautskom kolektíve!

Toto je veľmi poučná lekcia pre Cirkev a jej evanjelizáciu. A pre odpoveď na otázku: **Aký evanjelizačný nástroj by sme mali používať na obrátenie sveta? A aký nám vlastne Ježiš zanechal?**

Kandidátov je viac. Poďme si ich prebrať!

OHLASOVANIE: Je fajn. Odovzdávate ním Božie slovo. **Ale nemôžete ním odovzdať samotný Boží život.** Preto je ohlasovanie neúčinné – a veľmi často môže sklznúť do zbytočného hádania sa, diskutovania, presviedčania a otravovania, ktoré ľudí viac odradí, než získa. Ako istá sestra napísala: „Mám jedného známeho, ktorý neprepasie ani jedinú chvíľu, aby nezvrtol reč na Boha a otázky viery, robí to hocikde - na stavbe, na porade, na stretnutí s investormi - aj keď podľa mňa to preháňa, lebo nie vždy je na to tá pravá chvíľa. (ale celkom sa bavím na tých rozpakoch zúčastnených osôb ☺)“

ZNAMENIA A ZÁZRAKY: Ježiš hovorí: „Tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyhánat' zlých duchov, budú hovoriť novými jazykmi,¹⁸ hady budú brať do rúk a ak niečo smrtonosné vypijú, neuškodí im; na chorých budú vkladat' ruky a tí ozdravejú“ (Mk 16,17-18 SSV). Podporujú ohlasované

slovo a pútajú pozornosť, ako ukazujú už prvé skúsenosti Cirkvi, napríklad: „Zástupy pozorne a jednomyselne sledovali, čo Filip hovorí, pretože počuli i videli, že robí znamenia“ (Sk 8,6 SSV). **Ale ani znamenia a zázraky nedokážu odovzdať to najpodstatnejšie a tým je Boží Život!**

Ak ostaneme iba pri ohlasovaní, sprevádzanom znameniami, **hrozí, že skončíme obklopení zástupmi, ale žiadnymi učeníkmi.** Tak to bolo už za Ježišovo vyučovanie: „stále prichádzalo a odchádzalo mnoho ľudí a nemali sa kedy ani najesť“ (Mk 6,31 SSV). Lenže keď títo ľudia uvideli znamenia – ba aj sami sa uzdravili – a vypočuli si Ježišove slová a najedli sa z rozmnoženého chleba... tak sa otočili a vrátili sa domov s podobným pocitom, s akým sa vraciame späť z návštevy lunaparku. Zažili niečo skvelé, úžasné, ale neobrátili sa. Dnes podobne dopadli niektoré subjekty z tzv. „evanjelia prosperity“, ktoré sa sústreďujú na (skutočné, či domnelé) zázraky – ale bez obrátenia.

RÁDIO, TELEVÍZIA, KNIHY, SYMPÓZIÁ, EVANJELIZAČNÉ PODUJATIA,... – majú podobný efekt, ako už spomenuté ohlasovanie. Dokážu odovzdať informáciu, ale nie Boží Život. Nehovoriac o tom, že na rôzne „evanjelizačné podujatia“ v praxi chodia hlavne zväčša už veriaci kresťania – zatiaľ čo tí neveriaci, ktorým by tieto podujatia akože určené byť chceli, jednoducho neprídu...

Aké je teda riešenie? Jestvuje nejaké? Isteže. A je ním...

... CIRKEV! Uvažujme! **Čo my vlastne chceme iným ľuďom odovzdať? Nie azda Boží Život, ku ktorému sme povolani?** Isteže! Ten odovzdávame, o ňom svedčíme a k nemu túžime priviesť iných ľudí!

Môžete tento život iným ľuďom odovzdať slovami? Nie. Znameniami a zázrakmi? Nie. Televíziou? Rádiom? Knihami? Nie. Nič z toho nedokáže odovzdať život. **Jedine Cirkev – konkrétne cirkevné spoločenstvo, ktoré tento Život žije – to môže a dokáže!** Dokonca ani jednotlivec to úplne nedokáže. Pretože Boží život je životom komunity! Je to Trojičný život Božej lásky a ten nemôžeme žiť sami a osamotene. Ježiš hovorí: „kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi“ (Mt 18,20 SSV) – ak ale zhromaždení v Jeho Mene nie sme – nie je medzi nami!

Znova si spomeňte na skauting! To, čo mladých ľudí chytá za srdce, je skautský život, družiny, táborenie, vzťahy... Nič z toho nedokážete odovzdať ani slovami, ani fotografiami, ani nejakou kampaňou. Ale aj keby ste boli skautom, ani tak nedokážete sami ako jedna osoba sprostredkovať skúsenosť táborenia, družinového a klubovného života a všetkého toho ostatného. Ale ak máte nablízku fungujúci skautský oddiel – potom máte vyhraté! Potom môžete iným, iste, najprv hovoriť o skautingu... ukázať fotky a videá... porozprávať historiky... ale potom ich môžete zavolať a pozvať, aby si to na vlastnej koži vyskúšali, aby videli, zažili... a zamilovali si to!

Presne o toto ide v Cirkvi. Iste, najprv je OHLASOVANIE v podobe vydávania svedectva o Novom Živote v Kristovi. ZNAMENIA A ZÁZRAKY tiež nie sú na zahodenie – aj keď nevyhnutné nie sú. **Ak totiž máte po ruke CIRKEVNÉ SPOLOČENSTVO – čiže Novým Životom kypiacu partu bratov a sestier, ktorí už tu, na zemi, žijú nepozemsky krásny život a užívajú si ho plnými dúškami – tak potom toto je ten**

¹ Svojho času Slovenský skauting rozbehol nákladnú a premyslenú propagačnú kampaň. Po jej skončení sa zistilo, že členská základňa skautingu klesla... ☺

najväčší zázrak a div, ktorý Boh koná všade tam, kde je Cirkev. A potom môžete toho človeka pozvať, aby sám videl a zakúsil... nie nejaké „plesnivé bigotné“ stretko ľudí monotónne drmoliacich nejaké „modlitby“, ako si ľudia často cirkev predstavujú, ale skutočné spoločenstvo synov a dcér Boha, plných lásky, života, Božej sily a Božieho Ducha! A toto je to, čo človeka premáha a definitívne získava pre Nový Život. Boží život ospravedlňuje sám seba. **Boží život je najlepšou motiváciou pre prijatie Božieho Života.** Žiadne zázraky, žiadne znamenia, žiadne ohlasovanie múdrymi slovami nemá taký výsledok, ako skúsenosť Božieho života samotného.

Preto najdokonalejším evanjelizačným nástrojom je sama Cirkev. Ak sme Cirkvou – potom sme „*svetlo sveta, mesto postavené na návrší*“ (Mt 5,14 SSV), bez ohľadu na to, či chceme, alebo nie. Samým faktom, že sme Cirkvou, sme aj svetlom i svedectvom o Novom Živote, ktorý žijeme. A toto „*svetlo vo tmách svieti, a tmy ho nedokážu pohltiť*“ (porov. Jn 1,5). A ľudia naň hľadajú, vidia život i skutky synov a dcér Boha, ľudí znovuzrodených – a oslavujú Otca, ktorý je v Nebi a ktorý dáva ľuďom Dar Nového Života (porov. Mt 5,16). **A potom bude táto Cirkev aj rásť, pretože bude ľudí priťahovať krásou a nádherou Nového Života,** ako hovorí aj sám Ježiš: „*Keď ju sejú do zeme, je najmenšia zo všetkých semien na zemi, ale keď sa zaseje, vzíde, prerastie všetky byliny a vyháňa veľké konáre, takže v jeho tóni môžu hniezdiť nebeské vtáky*“ (porov. Mk 4,31-32 SSV). A raná Cirkev tak aj skutočne rástla. **Ľudí nedojímali ani tak jej teologické argumenty, ani znamenia a zázraky, ale práve znamenie tohto Života.** „*Pozrite, ako sa milujú,*“ šeptali si a túžili, aby aj oni mohli patriť do takejto rodiny ľudí, synov a dcér Boha. Sám cisár Julián Apostata, ktorý sa rozhodol v poslednom pokuse zničiť rastúce kresťanstvo a obnoviť zomierajúce pohanstvo, vydal o tomto živote svedectvo slovami: „*Zatiaľ čo chudáci sú našimi kňazmi prehladaní a zanedbávaní, bezbožní Galilejčania (= kresťania) si ich všimajú a finančne im pomáhajú. Bezbožní Galilejčania pritom takto podporujú nielen svojich, ale aj našich a každý tak môže vidieť, ako naši ľudia trpia nedostatkom pomoci z našej strany.*“

Ohlasovanie, zázraky a znamenia, kampane a podujatia,... – to všetko je niečo, čo už len doprevádza a dopĺňa Cirkev, ktorá zvestuje Krista a evanjelizuje samou svojou prítomnosťou.

Lenže...

Lenže prítomnosť niečoho podobného je v dnes tu a teraz skôr rarita, než bežná realita. Ako prorokoval Ježiš, keď povedal: „*Nájde Syn človeka vieru na zemi, keď príde?*“ (Lk 18,8 SSV), tak teraz to vidíme na vlastné oči. 90% pokrstených žije úplne mimo kresťanstva a mimo Cirkvi a z tých 10%, ktorí sa unúvajú aspoň do kostola, 9,5% naozaj iba „navštevuje bohoslužby“, ale v Cirkvi ani s Cirkvou nežije. A z tých zvyšných 0,5% „praktizujúcich“ – koľkí naozaj žijú Nový Život ako Božia rodina? A koľkí chápu to svoje „praktizovanie“ skôr v zmysle „čítam Bibliu, chodím na stretnúť a na akcie“ – ale nie Nového Života v Novej Rodine Cirkvi?

Čo si teda počať, ak niet okolo nás Cirkev prítomná?

Cestu ukazuje Ježiš, ktorý presne v tejto situácii začínal svoju misiu. Čo urobil?

V prvom rade On sám žil svoj život v plnej a dokonalej vydanosti Otcovi. V okamihu, keď sa po svojom krste vrátil z púšte (Mk 1,12) späť k Jánovi a k Jordánu (Jn 1,29-34), **pripojili sa k Nemu dohromady piati učeníci,** ktorí dovtedy, zdá sa, žili a učili sa u Jána (Jn 1,37-45). Evanjelista pritom spomína dôležitú vec: „*Ježiš sa obrátil a keď videl, že idú za ním, opýtal sa ich: "Čo hľadáte?" Oni mu povedali: "Rabbi - čo v preklade znamená: Učiteľ", kde bývaš?"* ³⁹ *Odpovedal im: "Pod'te a uvidíte!" Šli teda, videli, kde býva, a zostali v ten deň u neho*“ (Jn 1,38-39 SSV). **Ježiš ich prijal do svojho života.** On im nielen niečo zvestoval. Nielen o

niečom s nimi diskutoval. Nielen urobil nejaký zázrak. Prijal ich do svojho života. Vybral sa spoločne s nimi do vzdialeného Kafarnauma, odkiaľ pochádzali (Mt 4,13; porov. Jn 2,1). **A zatiaľ čo navonok On s nimi odchádzal do ich domova, v skutočnosti oni vchádzali a vstupovali do Jeho života.** Vytváral s nimi spoločenstvo, stávali sa priateľmi. A oni sledovali jeho život, videli ho... zamilovali si ho... a nakoniec sa v tomto spôsobe života zjednotili s Kristom. A vzniklo prvé spoločenstvo Cirkvi, tvorené Dvanástimi a ostatnými učeníkmi.

Toto je cesta aj pre nás. **Žijeme Boží Život? Tak ho žime!** V tej miere, v akej sa to len dá bez toho, aby sme mali spoločenstvo ľudí, s ktorými by sme mohli sprítomniť Cirkev a jej jednotu. **Osloví tento život niekoho? Nezostaňme len pri slovách! Otvorme mu svoj život. Dovoľme mu vstúpiť.** Podelme sa s ním. **A ak ho to uchváti a On sa rozhodne, že chce tiež žiť tak?** Potom konečne začína to, čo hovorí Hans Buob: „*Vyšle-li Pán dvojici svých učedníkůje to nesmírně mocná událost. Vysílá je pravě po dvou. Dává jim poslání uzdravovat nemocné, vyháňet démony a hlásat radostnou zvěst. Dává jim k tomu také svou plnou moc. A vždy znovu říká: Vy! Vy dva! Postačí tedy, pokud (kdekoli, ve shromáždění, ve městě nebo na venkově) se dva spolu setkají v Kristově jednotě. Právě toto je počátek tajemství církve. Pavel zakládal všude, kam přišel, pouze malá společenství. Co myslíte, kolik lidí tvořilo takové společenství, když z něj Pavel odcházal dále? V Aténách, Korintu i Filipech jich bylo jen několik. Snad hrstka; tam, kde šlo o výjimečně velké společenství, možná okolo sta. A Pavel přitom říká: „Už nemám v Asii více co dělat, všechno je obráceno.“ Co tedy dělal? Založil životaschopnou buňku, která měla později prokvasit své okolí. Pavlovým úkolem bylo založit živou buňku. Bude-li v každé vesnici a městě naší země právě taková živoucí buňka, a Pán tím miní dva nebo tři lidi, bude z ní život proudit dál. Těmto lidem pak Pán přislíbil svou přítomnost a bude skrze ně působit všechna možná znamení. My jsme zvyklí uvažovat vždy v enormních počtech. Uvažujme v astronomických číslech. Když se někde tito dva nebo tři namáhají, nepovažujeme to za nic. Pokud se ve skupině najdou dva lidé zcela vydání Kristu, je tu počátek nového života! Toto platí s jistotou, jenom si to nejprve potřebujeme uvědomit. Proto je naprosto důležité, aby tito dva byli skutečně zcela vydání Kristu. Je to základní předpoklad.*“

A ak je raz niekde prítomná Cirkev vo svojej jednote, vo vydanosti Kristovi a v radosi Nového Života – tak potom bude aj rásť, mocne rásť, pretože sama je najmocnejším svedectvom o Kristovi a o nádhere jeho Života: „*Naše veľké společenství existovalo už celá dlouhá léta, avšak špělo k úplnému rozpadu - z nejrůznějších příčin. Lidé skupinou procházeli a odcházeli jako stanici metra. Několik málo členů skupiny žilo životem skutečně odevzdaným Kristu. Jim jsem řekl: „Seberte odvahu a začněte něco nového. Přenechte velkou modlitební skupinu jiným a začněte úplně nanovo s malou buňkou - ve dvou nebo ve třech, ale zcela vydání Pánu.“ A oni začali znovu. V mžiku se buňka rozrostla opět na čtyřicet lidí, jenže nyní jsou tam ti, kdo doopravdy touží jít dále společně*“ (Hans Buob).

Váš Inky